

Dosarul nr. 2ra-259/21

Prima instanță: (Judecătoria Cimișlia, sediul Leova) S. Gurițanu

Instanța de apel: (Curtea de Apel Comrat) D. Fujenco, L. Caraianu, A. Mironov

Î N C H E I E R E

24 februarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Nina Vascan
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Torgan Igor,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Stog Maria împotriva lui Torgan Igor, intervenient accesoriu Direcția Asistență Socială și Protecția Familiei Leova cu privire la determinarea domiciliului copilului minor și încasarea pensiei pentru întreținerea copilului minor,

la cererea reconvențională depusă de Torgan Igor împotriva Mariei Stog, intervenient accesoriu Direcția Asistență Socială și Protecția Familiei Leova cu privire la determinarea domiciliului copilului minor,

împotriva deciziei Curții de Apel Comrat din 28 septembrie 2020, prin care s-a respins apelul declarat de Torgan Igor și s-a menținut hotărârea Judecătoria Cimișlia, sediul Leova din 19 februarie 2020,

c o n s t a t ă :

La 30 noiembrie 2018, Stog Maria a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Torgan Igor, intervenient accesoriu Direcția Asistență Socială și Protecția Familiei Leova cu privire la determinarea domiciliului copilului minor.

În motivarea acțiunii, reclamanta Stog Maria a menționat că s-a aflat cu pârâtul în relații de concubinaj din anul 2016, iar la XXXXX, s-a născut copilul XXXXX, în certificatul de naștere în rubrica ”tată” fiind înscris pârâtul, însă viața în comun cu pârâtul a devenit imposibilă.

Stog Maria a solicitat determinarea domiciliului copilului minor, XXXXX, născut la XXXXX, cu mama și încasarea de la Torgan Igor a pensiei pentru întreținerea copilului minor în mărime de 1 000 lei lunar.

La 02 mai 2019, Torgan Igor a depus cerere reconvențională împotriva Mariei Stog, intervenient accesoriu Direcția Asistență Socială și Protecția Familiei Leova cu privire la determinarea domiciliului copilului minor (f.d. 45 Vol. I).

În motivarea cererii reconvenționale, Torgan Igor a menționat că a concubinat cu Stog Maria din anul 2016, iar la XXXXX, s-a născut copilul XXXXX, fiind înscris în certificatul de naștere în calitate de tată, însă viața în comun cu pârâta a devenit imposibilă.

Torgan Igor a solicitat determinarea domiciliului copilului minor, XXXXX, născut la XXXXX, cu tata.

Prin încheierea Judecătoriei Cimișlia, sediul Leova din 19 februarie 2020, s-a admis renunțul reclamantei Stog Maria de la capătul de cerere privind încasarea pensiei pentru întreținerea copilului minor, iar în această parte, procesul a fost încetat (f.d. 121 Vol. I).

Prin hotărârea Judecătoriei Cimișlia, sediul Leova din 19 februarie 2020, s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Stog Maria.

S-a determinat domiciliul copilului minor, XXXXX, cu mama Stog Maria.

S-a respins cererea reconvențională depusă de Torgan Igor.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că în urma relației de concubinaj dintre Torgan Igor și Stog Maria, la XXXXX s-a născut copilul XXXXX.

De asemenea, instanța de fond s-a stabilit că părinții Torgan Igor și Stog Maria locuiesc separat și între ei nu a fost încheiat un acord cu privire la determinarea domiciliului copilului minor.

Astfel, conform Avizului Direcției Asistență Socială și Protecția Familiei Leova din 28 februarie 2019 cu privire la determinarea domiciliului copilului minor XXXXX, în rezultatul evaluării, s-a constatat că mama Stog Maria este angajată în câmpul muncii și dispune de condiții necesare pentru întreținerea, îngrijirea și educația copilului și deci susține determinarea domiciliului copilului minor XXXXX, cu mama Stog Maria.

În același timp, instanța a remarcat că, pârâatul Torgan Igor nu este angajat în câmpul muncii, dar a explicat că este în proces de angajare și dispune de rezerve financiare suficiente care i-ar permite creșterea copilului până la vârsta de 18 ani, însă aceste circumstanțe nu au fost dovedite prin probe în cadrul ședinței de judecată.

Astfel, prima instanță a concluzionat că ținând cont de interesul superior al copilului, domiciliul copilului minor XXXXX, urmează a fi determinat cu mama acestuia Stog Maria.

Prin decizia Curții de Apel Comrat din 28 septembrie 2020, s-a respins apelul declarat de Torgan Igor și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Cimișlia, sediul Leova din 19 februarie 2020.

La 21 decembrie 2020, Torgan Igor a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești cu emiterea unei noi hotărâri, prin care să fie respinsă cererea de chemare în judecată depusă de Stog Maria cu admiterea cererii reconvenționale depusă de Torgan Igor.

Recurentul Torgan Igor, în motivarea recursului a invocat că instanța de apel nu a aplicat corect normele de drept material, precum și nu a dispus administrarea din oficiu, și a altor probe necesare pentru justa soluționare a cauzei.

De asemenea, a specificat că la examinarea cauzei, instanțele de judecată nu au ținut cont de interesul superior al copilului.

Astfel, recurentul a relatat că analizând materialul probator existent la materialele cauzei, instanța de judecată nu a depus diligența necesară pentru a determina cu cine dintre părinți urmează să locuiască copilul, luând în considerație interesul superior al copilului.

Totodată, recurentul a menționat că la examinarea cauzei, nu au luat în considerație faptul că dispune de condiții necesare de trai pentru copil, precum și faptul că acesta este atașat de tatăl său, iar Stog Maria nu-și îndeplinește în mod corespunzător obligațiile de creștere și educare a copilului.

La 18 ianuarie 2021, instanța de recurs a expediat în adresa intimetei copia recursului, fiind recepționat de către Stog Maria la 21 ianuarie 2021, confirm avizului de recepție (f.d. 61 Vol. II).

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Comrat a emis dispozitivul deciziei la 28 septembrie 2020, iar la 05 noiembrie 2020, recurentul a recepționat decizia motivată a instanței de apel (f.d. 212 Vol. I).

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 21 decembrie 2020, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Torgan Igor, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Torgan Igor.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Nina Vascan

Victor Burduh